

Moj Dnevnik- desetoprsno slijepo pisanje

Karla Vugrinčić 1. E

travanj, 2020.

Ovo jutro sam malo duže spavala nego inače, ipak je vikend. Nakon što sam se probudila, otišla sam kod sestre u sobu vidjeti je li budna. Bile smo zajedno neko vrijeme, igrale smo se i planirale današnji dan (iako, plan se uvijek promijeni). Otišle smo doručkovati. Nakon doručka mama nas je pozvala da čistimo stan. Svako je dobio svoj zadatak, moja mlađa sestra je pospremila svoje igračke i radni stol, ja sam usisala stan, mama je oprala podove, a tata je skuhao ručak. Nakon pospremanja svi smo se malo odmorili i išli ručati. Popodne sam se igrala sa sestrom i mamom, igrali smo čovječe ne ljuti se i pantomime. U čovječe ne ljuti se bilo je jako napeto. Prvo sam vodila ja, potom se sve preokrenulo, igru je vodila moja mlađa sestra. Ona i ja smo se šalile kako ćemo pobijediti mamu. Kako je igra odmicala, ja sam gubila, a mama pobjeđivala. Na kraju je mama pobijedila. Nakon te igre, odlučili smo igrati pantomime. Svaka je dobila deset papirića na koje smo napisale neke riječi, stvari, pojave... Međusobno smo izvlačile jedna od druge papiriće i prezentirale ono što smo izvukle. Moja sestra me baš iznenadila, iako ima tek nepunih devet godina jako se dobro snašla u ovome izazovu. Odlično je pogađala, a još bolje prezentirala. Svi smo se smijali kada je prezentirala jednoga detektiva iz serije koju gledamo. To popodne mi je bilo baš lijepo i zanimljivo. Puno sam se smijala i uživala. Razmišljala sam kako nas je zapravo ovo vrijeme potaknuto da radimo neke stvari za koje prije nismo imali toliko vremena. U normalnim okolnostima zaokupirani smo školom, treninzima, roditelji poslom... Trenutno smo se svi našli u jednoj situaciji koja je došla potpuno naglo i nenadano. Trebamo sve ovo gledati s neke pozitivne strane. Iako smo svi u nekoj vrsti straha, ipak smo kod kuće sa svojim roditeljima, sestrama, braćama... svi smo zajedno. Od svih obveza koje imamo u normalnim okolnostima ne stignemo svakoga jutra zajedno doručkovati, popodne pomoći mami pripremiti ručak, igrati društvene igre, gledati s tatom reprizu Svjetskog nogometnog prvenstva i navečer svi zajedno gledati neki film ili seriju. Sada smo dobili ovo vrijeme da ga provedemo kako nismo imali priliku svaki dan. Ova promjena je svima bila čudna, ali trebamo prihvati situaciju onakvu kakva je i pokušati na najbolji mogući način nositi se s njom. Meni je osobno bilo jako stresno podnijeti potres i dane nakon njega, jedna velika trauma. No ipak sam zahvalna što sam u toplini svoga doma, s obitelji. Nakon popodnevne igre i mog razmišljanja, odlučila sam svojoj obitelji napraviti mafine. Moja sestra je s mamom završavala školske obveze za

taj dan, dok sam ih ja odlučila sve iznenaditi. Pronašla sam recept i sastojke, te sam napravila smjesu. Tata mi je pomogao upaliti pećnicu i izvaditi gotove mafine. Bila sam jako sretna kada su moji ukućani pohvalili moje slastičarske sposobnosti i uživali u mojim kolačićima. Mama je rekla da je od sada ja mogu preuzeti pečenje kolača za Božić, Uskrs i ostale prigode 😊 Navečer smo svi zajedno gledali seriju i uživali. Za razliku od petka, subota mi je bila puno zanimljivija, nisam imala školske obveze i mogla sam uživati s obitelji. Svaki dan je drugačiji i svakoga dana nešto novo radimo, ovo vrijeme s obitelji sam iskoristila na najbolji mogući način i uživam koliko mogu. Nije mi dosadno. Od nadolazećih dana ne očekujem puno, uživam u svakom novom danu koji provedem kod kuće.